

R Ů Ž O V É S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Miluj mě
v Benátkách*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-373-5

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Johana odemkla dveře rodinné vily, opřela se do nich ramenem a málem je samou netrpělivostí vyrazila. Proběhla vzdušnou, příjemně zařízenou halou jako vítr, natropila přitom stejně škody jako hurikán. Svým během smetla časopisy se stolu, odsunula křeslo, porazila židli.

Zrcadlo jen na vteřinu zobrazilo štíhlou devatenáctiletou nohatou blondýnku s vlasy do pasu a uličnickým, dokonce malinko samolibým výrazem a málem zaplatilo za odvalu svým skleněným životem. Taška rozdivočelé nájezdnice ho minula jen o milimetry. Slečna Johana Králová se vracela domů od maturity. Rozrazila dveře svého pokoje a s vítězným úsměvem se zřítla na postel. Cestou házela na zem všechno, co právě držela v rukách. Zůstávala po ní cestička značená kabelkou, trikem, botami i sukni. Nezáleželo jí na tom. Dneska to nebude vadit ani její pořádkumilovné mámě.

Odmaturovala. Odmaturovala dokonce mnohem lépe, než čekala. Ještě ze školy musela tu vítěznou novinu zavolat tátovi i mámě. Teď bude mít pár hodin jen pro sebe, než se rodina vrátí k večeři domů, může bez překážek snít.

Johana pevně zavřela své nádherné, hluboce fialové oči obklopené hustými černými řasami, pohodlně natáhla štíhlé hezky tvarované nohy a představila si loňské léto. Léto, kdy poznala svou jedinou opravdovou lásku, svého Paola.

Otec ji i matku odvezl na celý měsíc na Capri. Nejdřív se bránila, nechtěla jet na prázdniny s rodiči. Dokonce předvedla slzavou scénku, není přece malá holka, ale

s její staromódní rodinou prostě nebyla řeč. Dali jí jen dvě možnosti. Buď pojedete s nimi na Capri, nebo zůstanete u tety a strýce v té příšerné malé díře, kde se tihle podivní příbuzní rozhodli bydlet.

Celé léto v Luhačovicích, navíc s tou nudnou šprtou, tedy svou drahou sestřenicí Helenou, která by povídala jen o vysoké škole a cestování. Brrr!

„V Praze prostě celé léto sama nezůstaneš,“ prohlásil tenkrát její otec a bylo na něm vidět, že to myslí vážně. Nepomohlo ani svůdné zamávání řasami, i když tenhle trik společně se slzičkou v koutku oka na otce většinou zabíral. Johanka byla jeho miláček a uměla toho pěkně zneužívat. Tentokrát jí to ovšem nebylo nic platné.

„A na to, abys cestovala sama, máš ještě dost času, Sárú taky nikam samotnou nepustí,“ dodal surově.

Jako by to sama dobře nevěděla. Sára je přece její nejlepší kamarádka.

Nakonec se zachovala jako poslušná dcera a odjela s rodiči na Capri. K překrásnému ostrovu v Neapolském zálivu dorazili za soumraku. Pluli lodí modrou vodou i modravým večerem k nádhernému ostrovu. Jeho světla jí na přivítanou zářila jako drahokamy.

„To je nádhera, tati,“ obdivovala Johana překrásné panorama.

„Jsem šťastná, líbí se mi tady,“ přidala se matka.

„A to jsme, holky moje, vlastně ještě ani nedorazili na ostrov.“

Táta je obě objal kolem ramen. Společně se dívali vstříc nádherné dovolené.

Zlobila se nejdřív sama na sebe, že se tak dobře baví, ale nemohla si pomoci.

Při vzpomínce na krásné loňské léto se Johana blaženě protáhla. Plavat v moři i bazénu u hotelu, běhat ráno

po pláži, hrát tenis, jezdit na vodních lyžích, všechno se jí líbilo. Musela ocenit svého otce, neměl žádné námítky a s úsměvem platil tenisové kurty i s trenérem, motorové čluny, dokonce i kurs potápění.

V tyrana se měnil až večer. Večeřet musela s ním i matkou. Ta ale vždycky dělala to, co si přál otec, i to Johanu strašně zlobilo. Na diskotéce směla zůstat jen do půl dvanácté, když jedinkrát přetáhla termín, otec si pro ni poputně došel. Hlídal jestli moc nepije, povolil jí nanejvýš pár skleniček vína, když si dala u baru panáka, skoro ho odvezli s infarktem. Jednal s ní prostě jako s kojencem, div jí nevyměňoval plínky.

Jinak s ním byla docela zábava. Mamina nezklamala, vždycky se na cestách projevila jako lenoch.

„Mami, pojed' s námi, jedeme poznávat krásy ostrova,“ lákala ji Johana.

„Jano, miláčku, nechceš se s námi odpoledne projít třeba na Anacapri?“ zval manželku otec.

Máma se většinou jen líně protáhla, opravila si nátěr oleje na těle a nastavila se znovu slunci.

„Jeďte sami, já jsem takhle docela spokojená,“ zabroukala spokojeně a už se ani nepohnula.

Zato Johana s tátou prošmejčili celý ostrov jako dvě lasičky. Prohlédli si obě střediska, Capri i Anacapri. Vyjeli lanovkou na náměstí Umberto, prohlédli si místní chrám i klášter ze čtrnáctého století, kochali se nádherným výhledem na tři skalnaté ostrůvky zvané Faraglioni. Sestoupili po spoustě schodů k malinké pláži a velikému skalnímu oknu s neopakovatelným výhledem. Další, tentokrát sedačkovou, lanovkou se dostali na samý vrchol ostrova Monte Solaro. Prohlíželi si památky starověké, středověké i přírodní, lízali přitom zmrzlinu a užívali si léta.

Do odjezdu jim zbývalo jen pět dnů, když se objevil Paolo. Bože, ten byl krásný. Johaně zatrnuly zuby při

vzpomínce. Kam se na něj hrabe krása modrého ostrova. Nádherný mužný Paolo s postavou jako antický bůh.

Paolo byl Ital. Doprovázel svou postarší tetičku, hubenou odbarvenou blondýnu ověšenou zlatem tak, že ji ten náklad nutně táhnul k zemi. Pořád se kolem ní musel točit, Italové si na rodinu hodně potrpí.

„Paolo, přines mi pití. Paolo, namaž mi záda. Paolo, Paolo, Paolo...“ vymýšlela si tetička nové a nové úkoly.

Její volání se rozléhalo neustále kolem bazénu a Johana si s hezkým synovcem nemohla ani popovídat. Pravda, tenkrát italsky ještě moc neuměla, ale anglicky se přece člověk domluví skoro s každým.

Tetino diktátorství Johaně nejdřív bránilo se s Paolem třeba jen seznámit. Doopravdy se potkali až při tenisu. Paolo hrál výborně, jak jinak? Škoda jen, že na jiném kurtu než ona. Usmíval se ale na ubohou Johanku tak krásně, až se jí točila hlava. Dívala se na něj, místo na svého protihráče a kazila jednu hru za druhou.

Po zápase k ní zdvořile přistoupil.

„Hrajete moc dobře, slečno...“ pochválil galantně, i když nepravdivě, její hru ucházející angličtinou a přitom se jí nesmírně elegantně zeptal na jméno.

„Johana, Johana Králová,“ vydechla tenkrát okouzleně.

Víc ani říct nedokázala, prostě se jí nedostávalo dechu.

„Dovolte, abych se vám, slečno Johano, také představil,“ pokračoval zdvořile.

Johana přemohla pokušení vykřiknout: „Ty jsi Paolo, já vím, teta na tebe přece pořád volá.“ Místo toho přikývla, jako slušně vychovaná mladá dáma.

„Já jsem Paolo Marecchio,“ pokračoval Ital. „Jsem moc rád, že jsem se s tebou potkal.“

„Já taky,“ pípla Johana a usmála se.

Ještě chvíli si nezávazně povídali. Paolo chtěl vědět, co jeho nová kamarádka dělá, zajímal se, čím je její otec. Na

sebe prozradil, že pracuje v zavedeném rodinném podniku, kterému sice řediteluje jeho otec, ale tetička vlastní spoustu akcií, proto se jí snaží ve všem vyhovět.

Johana chápavě přikyvovala. Nový známý se jí líbil čím dál víc.

Pak se velmi nevhod objevila tetička. Přišla dřív, než se Johana Paola stihla zeptat, co bude dělat večer. Z Paola byl rázem zase jen oddaný synovec. Johany se skoro dotklo, jak chladně se s ní rozloučil. V duchu ho ovšem omlouvala, tetička byla skutečně velmi panovačná osoba.

Znovu se s Paolem potkala až ráno u bazénu. Paolo taky vstával brzy, chodívali spolu plavat i běhat. Johana se na společná rána moc těšila, nemohla dospat, v noci se budila leknutím, že zaspala a Paola nestihne. Tetička našťestí spávala dlouho, Paolova otročina proto začínala až po desáté dopoledne.

První ráno se setkali jen náhodou, Podruhé už na tom z Johaniny strany nic náhodného nebylo, šlo o dobré plánování v složité situaci.

Paolo byl báječný, k Johance se za celý život nikdo tak hezky nechoval. Vůbec v ní neviděl dítě, nebyl přezíravý ani dotěrný. Hned to první ráno, když ji samozřejmě políbil na přivítanou, se Johaně dlouhé nohy málem podlomily samým štěstím. Šlo sice o pouhý přátelský polibek, ale naznačoval spoustu možností. Johanino štěstí kazil jen nedostatek času, Paolova tetička a vlastní podezíravý otec.

Naštěstí dostala tetička ve čtvrtek úpal. Johana litovala jen toho, že ta otravná stará bába neonemocněla dřív, v sobotu musí odjet domů. Johana sice prosila tátu, aby ještě zůstali, ale otec měl nějaké pracovní povinnosti v Praze a její prosbě, aby odlet odložili, se jen vysmál.

„Johanko, miláčku, ty jsi opravdu ještě dítě,“ kroutil nad ní hlavou, „nejdřív sem nechceš jet, pak zase odtud

nechceš odjet, nemůže se přece všechno točit jen kolem tebe. Kdy už konečně vyrosteš?”

Tak měla Johana pro sebe s Paolem pouze čtvrtěční odpoledne. Paolův nádherný červený kabriolet už na Johanku čekal u pláže, když přibíhala od hotelu. Rodičům se Johana moudře vyhnula, aby nemusela pracně vysvětlovat, kde bude celé odpoledne. Musí se ovšem vrátit včas k večeru, jinak po ní otec nechá vyhlásit mezinárodní pátrání, o tom Johana vůbec nepochybovala. Proto vítala i Paolovo moudré rozhodnutí, že na ni bude čekat u pláže a ne přímo u hotelu. Proč přidávat rodičům starostí. Paolo zase nechtěl vypadat jako necitelný synovec, když jeho tetičce není dobře a on se jede bavit.

Johana vklouzla do auta, řidičova pevná opálená ruka ji na okamžik lehce objala kolem pasu. Dívka se zachvěla radostí. Zatím jí Paolo nikdy nedal najevo, že o ni stojí jinak než jen jako o kamarádku, s kterou se dá lehce uniknout nudné péči o postarší příbuznou.

Johana se podívala Paolovi do rozzářené tváře právě ve chvíli, kdy mladík sešlápl plynový pedál až k podlaze. Děkovala osudu, že si stihla nasadit sluneční brýle. Paolo ji tak nemůže přistihnout, jak na něj zbožně civí. Dívka si nemohla pomoci, musela se blaženě usmát. Stejně jako mladík se radovala z chvíle svobody a vzájemné blízkosti.

Auto vyrazilo cestou podél pobřeží, sláný vítr čechrал Johaně dlouhé plavé vlasy, vlály za ní jako zvlněný zlatý závoj. S rozkoší nastavovala tvář malinkým kapičkám slané tříště, kterou vítr přinášel. Jela by takhle donekonečna, vůbec by se nestarala kam. Červený kabriolet ji jako kouzelná loď vezl modrým ostrovem ke štěstí.

Capri není ostrov, kde by se dalo jezdit dlouho na plný plyn. Johanin krásný řidič musel za chvíli zpomalit, ale ani jednomu to nevadilo.

Vítr se na pár vteřin obrátil. Johaniny vlasy letmo pohladily Paolovu opálenou tvář. Slunce si pohrávalo na okrajích dívčinych bílých šortek, zlatilo jí kůži na svůdných dlouhých nohách, odráželo se v zapínání lehounkých sandálků. Obvykle sportovní Johanin vzhled zněžněl, dnes vypadala spíš jako štíhlá křehká víla, než jako dívka schopná uplavat nebo uběhnout kilometr v dobrém čase. Vlasy, které nosila pevně stažené, aby jí nepřekážely v rychlém pohybu, jí dnes vlály svobodně a nespoutaně kolem štěstím prozářeného obličej. Její drobná pevná ničím netisněná ňadra se hezky rýsovala pod hluboce vystřiženým tričkem na ramínka. Paolovy letmé obdivné pohledy oceňující její svěží mladou krásu Johanu hřály víc než subtropické poledne.

Auto vytrvale stoupalo, modré vlny poklidného Neapolského zálivu šplouchaly v čím dál větší hloubce. Obzor se rozšířil, vzduch voněl piniemi a cikády se mohly strhat, aby jejich píseň zaslechli i ti dva v autě. Johana se v duchu trápila otázkou, proč je výlet s Paolem o tolik hezčí než stejná cesta s tatínkem. Lesklý červený kabriolet využil malinkého odpočívadla na útesu, sjel z klikaté silnice a zastavil. Ani jeden z mladých lidí po celou tu krátkou cestu nepromluvil. Teď spustili oba najednou, jako by je ticho, které je předtím spojovalo, najednou tížilo.

„Není ti chladno?“

Paolova starostlivá otázka Johanu nesmyslně potěšila.

„Tady to fouká víc než na pláži.“ Mladíkova angličtina byla chvílemi půvabně nejistá.

„Ne, díky, je mi nádherně, větřík chladí, ale nestudí.“ Johanina angličtina byla o hodně lepší než Paolova. „Tady je všude kolem tolik krásy.“

Divčina ruka opsala oblouk a zahrnula do obrazu modré moře, modrý ostrov, zelené pinie, sebe, Paola i uřvané cikády, které ječely, jako by jim polední slunce připékalo křídla. Johanu začínaly štvát, jaká je to poezie, když na

kluka vzdáleného půl metru musí málem křičet, aby přeřvala ten uječený hmyz.

Vystoupili z auta a Paolo jí úplně samozřejmě položil lehce ruku kolem ramen a na okamžik k sobě přitiskl dívčino štíhlé pružné tělo. Pak sevření uvolnil, ale ruku z jejích ramen nespustil. Byl to jejich první dotek, který se nedal vydávat za náhodu. Johana se zachvěla štěstím. Celým tělem se k němu přitiskla, hlavu mu položila na rameno.

Celý ostrov byl rázem ještě hezčí. I cikádi koncert se zdál romantičtější. Vůně nádherného ostrova i společná blízkost oba mladé lidi opájela jako víno. Johana se otočila a zvedla oči k Paolově tváři. Najednou ji držel pevně v náručí, jeho polibek jí zavřel ústa, zároveň ji zbavil dechu i naplnil netušeným štěstím.

Johana už nebyla panna, před pár měsíci se krátce pomilovala se spolužákem z vedlejší třídy. Šlo spíš o zvědavost než lásku. Však jí to taky její nejlepší, mírně prudérní kamarádka Sára dlouho zazlívala. Celá akce, od které si tolik slibovala, nestála za nic. Johaně zůstaly jen upoceně vzpomínky na vlastní i hochovu neobratnost a taky na bolest, ze které ho trochu neobjektivně vinila. Celá epizoda tenkrát skončila urážkami, hádkou a rozchodem. Johaně se teď mihla v hlavě matná vzpomínka, jen takový záblesk, aby si stihla uvědomit, že jeden Paolův polibek v ní probudil víc rozkoše, než celé to směšné a spěšné milování.

Paolovy rty opustily dívčí ústa a začaly cestovat. Nejdřív ji líbal čelo, oči, celý dokonalý ovál tváře, pak mu rty sklouzly na odhalený krk a mířily níž a níž. Pod Johanou se začaly podlamovat nohy. Nemohla stát, nemohla dýchat, nemohla mluvit, ale za nic by nepřipustila, aby Paolo se svým polibkovým průzkumem jejího těla přestal.

Mazlivá zvířátka Paolových polibků přicestovala k dívčíným nadržům, jen lehce zakrytým lehounkým tričkem. Klidným pomalým pohybem, aby nepoplašil svou nezku-

šenou partnerku, se mladík zbavil té vzdušné překážky. Sundal ramínka. Tričko se svezlo k bokům. Dívčina svěží neopálená pevně vztyčená prsa zasvítla jako mořská pěna.

Cikády je pozdravily další slokou své písně, ale Johana je už neslyšela. Celým svým vzrušeným tělem vnímala jen své až k bolesti pevné bradavky a Paolovy rty bloudící po těch citlivých pahorcích. Polibky kopirovaly tvar nabízejících se ňader. Nespěchaly, zvolna zdolávaly ty sladké vrchy. Na vrcholu se polaskaly se vztyčenou bradavkou a Johanina touha sílila až k nesnesení. Oči se jí zamžily sladkým závojem, zvolna se položila na zelený travnatý okraj malého opuštěného odpočívadla.

Vzápětí byla zase na nohou, chvíle okouzlení pominula. Zelený okraj odpočívadla netvořil hebký pažit dívčiných snů ale středomořská pichlavá macchie, a ta se projevila velmi neromanticky. Její ostré trny lehce pronikly lehounkými kraťasy, bolestivě se zařaly do obnažených zad.

Johanino zavřísknutí na chvíli umlčelo i cikády. Postavila se, vydýchala, pak se projevil její zdravý smysl pro humor. Začala se strašně smát. Po chvíli se k ní přidal i Paolo. Znovu se políbili. Pak mladík pomalu a opatrně vytahal ze zad své zubožené partnerky trny, naštěstí jich bylo jen pár.

Nasedli zpátky do auta a jeli hledat restauraci, kde by koupili nějakou pálenku na desinfekci poškrábaných zad a něco studeného k pití pro oba.

V autě vládla uvolněná atmosféra vzájemné blízkosti. Paolo hladil za jízdy Johaninu ruku, občas sjelo pohlázení i na štíhlé opálené stehno ležící tak svádívě blízko ruky na řadicí páce. Na svazích a ostrých zatačkách ostrova Capri se musí řídit velmi často.

„Škoda, že neumíš italsky,“ povzdechl si Paolo. „Moje milá, moje krásná, v italštině zní slova lásky mnohem líp.“

„Klidně mi povídej o lásce italsky,“ usmívala se Johana, „trochu rozumím, zbytek se doma doučím. Než se uvidíme příští rok, budu rozumět všemu.“

„Ty by ses kvůli mně skutečně naučila italsky?“ žasl mladík a pevně ji k sobě přivinul.

V zápětí ji zase pustil, protože točící se cesta nad útesy vyžadovala obě ruce k řízení.

„Ty bys mě chtěl opravdu příští rok vidět?“ odpověděla Johana otázkou. „Bez tvé tety a mých rodičů?“

„Moc rád se s tebou potkám kdykoli a kdekoli,“ vydechl Paolo. „Bez našich příbuzných by to skutečně bylo nejlepší. Myslíš, že tě pustí příští rok samotnou do Itálie?“

„Nevím,“ přiznala se Johana upřímně. „Budu to muset zkusit, ale věř mi, udělám pro to všechno na světě. Tátovi bude za chvíli hučet v hlavě, jak na něj bude jeho milovaná dceruška naléhat.“

„Jsi tak odhodlaná, skoro jde z tebe strach,“ zasmál se Paolo a tím zaplašil i dívčin chvilkový smutek. „Uvidíš, že se ti to povede! Kdo by ti taky odolal, moje krásná Johano.“

Dívčino jméno mělo v jeho ústech tak sladký zvuk, že oba mladí lidé na chvíli ztichli. Mlčky vychutnávali krásu ostrova i příslibů budoucnosti.

„Škoda, že musíme odjet už v sobotu,“ zalitovala Johana.

„Třeba si na sebe dokážeme najít chvilku i zítra,“ utěšoval ji Paolo.

„Možná bude tvoje tetička ještě nemocná,“ zadoufala dívka.

„Ty jsi mi ale upír, přát někomu nemoc se nemá.“

„Jen docela malinký úpal,“ smála se Johana na celé kolo. „Docela malinkatý úpal, jen aby musela zůstat v pokoji a neotravovala nás.“

Paolo zastavil na příhodném místě a přitáhl si Johanu k sobě.

„Jsi nesmiřitelná, jde z tebe hrůza, budu se tě hrozně bát,“ šeptal mezi polibky.

Johana zasykla bolestí, když zapomněl a pevně stiskl její poškrábaná záda. Pak hned vzdychla štěstím. Paolo velmi pečlivě líbal na jejích zádech každý škrábanec, aby měl jistotu, že žádný nevynechal, vzal je raději dvakrát. Johaně se tahle léčba moc zamlouvala.

„Jsi nejlepší doktor, kterého znám, už mě ta záda vůbec nebolí.“

„To je škoda,“ zašklebil se pokrytecky mladík, „právě jsem chtěl léčení zopakovat.“

Johana věrohodně zasténala a složila se mu do náruče.

„Zase mě to začalo strašně bolet, začni mě zase léčit,“ škemrala.

Po půl hodině intenzivního léčení konečně opět nastarovali, tentokrát skutečně dojeli k půvabné taverně, jakých bylo na ostrově plno. Usadili se v zahrádce, kde stoly místo typických slunečníků stínila vinná réva. Líbezně se pnula po pergole, kromě vítaného stínu poskytovala milencům nenadálé soukromí, její husté zelené listy dokonale oddělovaly zahrádku taverny od silnice.

Vrásčitý, sluncem dočerna sežehnutý majitel jim přinesl deci pálenky na Johanina poškrábaná záda. K pití jim naservíroval studený vinný mošt, když s poukazem na auto odmítli k staříkovu naprosto nepokrytému znechucení víno.

Ke džbánu moštu dostali mísu sýra, oliv, šunky, navíc jim ještě postavil na stůl misku pistáciových oříšků. Takhle dobře zaopatřené je stařík zanechal osudu s tím, že na něj mají zavolat, kdyby ještě něco potřebovali. Johana s Paolem osaměli v zeleném pokojíčku tvořeném stonky a listy vinné révy. Nejdřív vypili sklenici chladného moštu, pak si Johana sedla na židli obráceně, zvedla si triko a nastavila směrem k Paolovi svá poškrábaná záda.

„Dezinfikuj,“ přikázala mu. „Vůbec si mého jekotu nevšímej,“ dodala sice statečně, ale hlásek se jí přece jenom trochu třásl.

„Jenom, prosím tě, nekřič moc nahlas,“ prosil ji Paolo, kterému se do nutné operace taky moc nechtělo, „jinak si bude děda myslet, že ti tady ubližuju a přijde mě zbit.“

„A bude mít pravdu,“ zašklebila se rošťácky Johana. „Chceš mi přece ubližovat. Tak už konečně začni.“

Paolo si s povzdechem nalil vinnou pálenku do dlaní, přejel s ní dívce po zádech. Dívka sebou škubla, ale držela. Mladík celou akci ještě dvakrát pečlivě zopakoval. Johana sice nekřičela, ale tvář měla bolestně sevřenou a v očích ji stály slzy. Když byla sklenice prázdná, Paolo ji pečlivě postavil na stůl, pak k sobě jemně dívku přitáhl, dal pozor na její bolavá záda a pozorně ji slíbal slzy z očí.

Johaně se rázem udělalo lépe. Společně se vesele pustili do syra, oliv, šunky i oříšků. Johana se nikdy nestyděla za svou zdravou chuť k jídlu. Mohla sníst cokoli a přesto zůstávala štíhlá až hubená. Mladík za ní nezůstával nijak pozadu. Jídlo si kořenili veselým povídáním a zapijeli ho moštem. Teprve když došlo na oříšky, uvědomili si oba mladí lidé, jak je pozdě.

„Musíme jet,“ povzdechl si Paolo. „Teta se už určitě probudila, bude se po mně shánět.“

„Já taky budu muset být v čas u večeře,“ přisvědčila Johana. „Jinak se naši začnou zajímat, kde jsem byla. Nerada bych jim něco vysvětlovala.“

Zvedli se od stolu. Stařík přispěchal s účtem, jako by na ten okamžik čekal. Paolo zaplatil, rozloučili se s pohostinným diskrétním místem a znovu nastoupili do auta. Motor úslužně naskočil, červené lesklé dvousedadlové autíčko je vezlo zpátky k pláži a hotelu.

Zpáteční cesta byla hrozně krátká. Johana nestihla říct ani polovinu toho, co měla na srdci a už stáli na místě, kde

se před pár hodinami setkali. Zbýval čas na jediný letmý polibek, pak už stála Johana u pláže sama. Najednou nevěděla jestli se má radovat z krásného odpoledne, nebo plakat smutkem, že už skončilo. Z rozněžnění ji probral až pohled na hodinky. Musela sebou pořádně hodit, aby se ještě stihla před večerí vysprchovat.

Johanu probraly ze snění nějaké zvuky. Nic se nedělo, jen jejich obvykle tichou ulicí proběhlo hejno dětí. Obhlédla situaci, zkontrolovala čas. Ještě pořád jí zbývalo pár hodin do chvíle, než se otec vrátí z práce. Matka přijde mnohem dřív, je dnes na některé ze svých mnoha dobročinných akcí, nebo má hodinu jízdy na koni? Johana se pohrdavě zašklebila, je to úplně jedno. Vrátil se jako vždycky včas, aby svého manžela přivítala polibkem. Dceři matčina naprostá spokojenost s životem ženy v domácnosti lezla přišerně na nervy. V upřímných chvílích si ovšem musela přiznat, že to bude i tím, že ona sama netuší, co si se životem počne. Zvláště teď po maturitě se tahle otázka stávala palčivější. Johana na žádnou vysokou jít nechtěla, snahám svých cílevědomých spolužáků se pošklebovala, ale přitom dobře věděla, že její amatérsky, i když dobře hraný tenis ji život nenaplní. Otec ji bude sice ochotně živit třeba do padesáti, o tom nepochybovala, ale stačí to? Prudkým pohybem ruky odehнала hloupé starosti. Pohodlněji se uhnízdila na gauči. Znovu se v myšlenkách vrátila na Capri, i když už téměř nebylo nač vzpomínat.

U večere Paola neviděla, obratným manévrem kolem obsluhujícího personálu vyzvěděla, že si Paolo a jeho teta nechali naservírovat večerí v soukromí svého apartmá. Počítala s něčím takovým, ale přesto nedokázala před rodiči zatajit smutek. Naštěstí ho přičítali pouze blížícímu se odjezdu z krásného ostrova.

Táta Johanku politoval, dokonce jí dal peníze na kabelku, po které ještě včera zoufale toužila. Byla příliš drahá na to, aby si ji pořídila z kapesného, a krásná tak, že se holky ve třídě závistí potrhají, ale dnes ani to Johanku úplně neutěšilo. Šla spát. Celou noc se jí zdálo o laskavém slunci, které kvůli ní sklátilo na lůžko celé zástupy nepohodlných tet.

Ráno jí přineslo další zklamání. Johana se vydala k moři, aby si tam zaběhala, jak byla zvyklá, ale Paolo se k ní nepřipojil. Neviděla ho ani u snídaně, ani na tenisu. Poflakovala se po kurtech, přijala jen jediné pozvání, aby si taky zahrála, ale kazila tolik míčků, že toho raději nechala. Dalším známým, vyhlízejícím vhodného soupeře, se už raději omlouvala předem.

Paolo se objevil až hodinu před obědem a tetičku si ke všemu přivedl s sebou. Johana se málem vztekem a lítostí rozplakala, když je uviděla. Teta byla do Paola zavěšená, polohlasem mu něco povídala. Paolo se k ní nakláněl a usmíval se jako idiot. Na Johanu se ani nepodíval. Přiblížil se k ní na okamžik až ve chvíli, kdy definitivně a uraženě zamířila k východu.

Raketou si pohazovala tak, že náhodným kolemjdoucím šlo minimálně o zdraví, když už ne o život. Paolo ji ani teď nepozdravil, dokonce se ani na okamžik nezastavil. Běžel se vítat s jedním ze svých přátel. V běhu do dívky vrazil, letmo se omluvil. Nikdo kromě Johany nepostřehl, jak jí šikovně vsunul do ruky lísteček. V další vteřině už se Paolo objímal s kamarádem a Johana spěchala do svého pokoje, aby si v klidu přečetla, co jí ten zrádce píše.

Má milovaná, psal jí Paolo, jeho psaná angličtina byla ještě horší než mluvená. Je mi moc líto, že jsem s tebou ráno nebyl u moře, ale teta se zlobí. Měl jsem prý včera u ní zůstat. Mému otci na dobrých rodinných vztazích záleží, proto si ji musím udobřit. Přijdu se s Tebou rozloučit ve tři odpoledne na pláž. Buď, prosím, připravená, abychom mohli hned od-

jet a nikdo nás neviděl. Budu mít sice sotva hodinu času, ale musím se s Tebou ještě vidět. Tvůj milující Paolo.

Johana zmačkala dopis v dlani, pak ho zase pečlivě narovнала a znovu přečetla. Paolo na ni myslí. To vědomí ji uklidňovalo. Jeho teta je panovačná bestie, ale to už taky ví dávno, tak co svému krásnému Paolovi vlastně vyčítá. Uklidněná, v mnohem lepší náladě se šla naobědvat. Cestou si ještě koupila kabelku, na kterou dostala včera od táty peníze a nálada se jí zvedla definitivně.

Ve tři čekala u pláže. Naskočila ve chvíli, kdy auto přibrzdilo, a vzápětí byli všem zvědavcům z dohledu. Paolo ji dnes nevezl daleko. Zastavil na nejbližším příhodném, trochu skrytém místě. Místo pozdravu a vysvětlování Johanu objal a políbil. Johaně síla jeho citu podlomila kolena. Musela se opřít o to svalnaté mužské tělo, které ji pevně objímalo. Za chvíli mu už polibky vracela stejně nadšeně, jako je dostávala.

„Miláčku,“ zašeptala sotva dokázala popadnout dech, „bylo mi tak smutno.“

„Mně taky, láska má, věř mi,“

Paolo ji objal ještě silněji.

„Jsem moc rád, že tě vidím aspoň na chvíli,“ šeptal v přestávkách mezi polibky. „Nesnesl bych, abys mi odjela bez rozloučení. Napsal jsem ti e-mailovou adresu, na kterou mi můžeš psát,“ podal jí lísteček a znovu ji políbil.

Johana se zastyděla a zaradovala najednou. Křivdila mu, on na ni myslí, touží po ní stejně jako ona po něm.

„Budu ti psát, Paolo,“ slíbila. „Budu se učit italsky, příští rok za tebou přijedu, budeme mít celé léto jen pro sebe. Slib mi, že všechny tetičky necháš doma.“

Mladík se upřímně rozesmál.

„Jestli se ti podaří přijet za mnou příští rok na prázdniny do Říma, určitě nechám všechny tetičky někde, kde nám nebudou překážet.“

„Slibuješ?“

„Slibuju.“

Loučili se. Johana se usmívala a plakala najednou. Paolo jí slibával slzy z tváří, hladil ji, objímal, utěšoval. Hodina utekla rychleji než si stihli říct třeba jen maličko z toho, co si říct chtěli. Poslední dlouhý polibek. Pak nasedli do auta, dojeli na pláž. Johana musela vystoupit, poslední rychlé zamávání a Paolo i jeho lesklý červený kabriolet zmizeli.

Už ho neviděla. K večeri nepřišel, ve vinárně, kde večer chvíli zůstala sedět s rodiči, se neukázal. Neobjevil se ani ve chvíli, kdy jim odnášeli zavazadla do auta, které s nimi zamířilo do přístavu. Johaně bylo do pláče. Její letní láska byla tak krátká. Jen adresa založená v diáři ji hrála u srdce, dávala jí naději. Určitě svého Paola zase potká a políbí.

Kapitola druhá

V hale se otevřely dveře. Maminka se vracela domů. Johanka vyběhla z pokoje a vrhla se jí do náruče. Matka pustila všechno, co držela v ruce a pevně dceru objala.

„Ty jsi mi udělala takovou radost, Johanko,“ skoro vzlykala. „Já jsem se bála, že neodmaturuješ.“

„Prosím tě, mami, nebreč,“ utěšovala ji Johana.

„Když já jsem měla takový strach.“

„Úplně zbytečně, mamuško, od chvíle, co jsme s otcem uzavřeli dohodu, bylo to všechno v suchu.“

„No právě,“ vzdychla si matka.

Johanka si vzpomněla na svou předmaturitní válku s otcem a na okamžik se zastyděla. Nebojovala právě nejčistší metodou. Ale co? Ve válce a v lásce je dovoleno všechno, říká staré přísloví. Johana se ho držela doslova. Svým rodičům pořídila důkladné bolení hlavy, než dosáhla svého. Válečné tažení zahájila krátce po návratu z Capri. Stačilo pár týdnů promyšleného postupu, než rodiče zavolali do školy.

Nejdřív šla na výzvu třídní profesorky na gymnázium matka. To Johaně vůbec nebylo vhod. Nechtěla mučit svou laskavou, otcí podléhající maminku. Bude se jen zbytečně trápit, stejně nic nevyřeší. Bitva se odehraje mezi Johanou a otcem. Ostatně on se také Johančině plánu na příští léto v Itálii s Paolem kategoricky vzepřel.

Matku by Johana snadno přesvědčila, ostatně maminka se vždycky přidá k vítězi každého domácího sporu. Johana si neuvědomovala žádnou hádku, kterou by za-

čala její vždy dokonale upravená, sladce vonící, chápavá maminka. Byla už dost stará, aby si uvědomila, jaké štěstí táta má, když našel tak poddajnou a laskavou bytost. No a aby se skóre vyrovnalo, přidal mu osud k tiché manželce dceru dračici.

Matka se vrátila podle očekávání s pláčem. Johanu to mrzelo, ale nemohla ustoupit, v sázce bylo přece její štěstí. Na další výzvu už šel do školy otec. Johana se připravila k boji. Táta rozhodně plakat nebude.

„Johano!“ zařval při návratu jako tur už v hale. „Pojď okamžitě dolů.“

Ani se nepokoušela předstírat, že ho neslyší. Tím řevem rezonoval celý dům, všiml by si ho i hluchoněmý. Zachovala ovšem důstojnost, sestoupila po schodech vznešeně, klidná jako královna.

Otci ovšem její důstojný vstup na scénu ušel, pravděpodobně by si nevšiml, ani kdyby ji přivezli marťani v talíři, tak byl rozzuřený.

„Říkala mi tvoje třídní,“ otec nemluvil, ale řval, až se trásl lustr, „jak jsi se strašlivě zhoršila ve všech předmětech. V prvním čtvrtletí jsi zralá na propadnutí, kdyby se dávalo vysvědčení každého čtvrt roku, měla bys na něm čtyři nedostatečné. Proč se, sakra, trochu neučíš? Už jsem se smířil s tím, že nechceš na vysokou, ale odmaturovat musíš, i kdybych tě měl až do maturity zavírat ve sklepě! Copak nevíš, jak mizerně si ve škole stojíš?“

„Samozřejmě to vím,“ připustila Johanka tak lehkým konverzačním tonem, až se o jejího otce pokusila mrtvice. „Ty jsi mě neposlouchal, když jsem ti povídala o létu v Itálii, já neberu na vědomí maturitu.“

„Johano, ty pitomý drzý spratku, odmaturovat přece musíš,“ otec už byl vztekem purpurový, při řevu mu přeskakoval hlas, ale ve vile nebyl nikdo, komu by to v tuhle chvíli přišlo zábavné.

„Čím myslíš, že mě k tomu přinutíš?“ zeptala se dcera nevzrušeně, dívala se přitom otci do očí. „Budeš na mě řvát, zavírat mě doma, nebo se se mnou pokusíš domluvit?“

V tu chvíli se stalo něco, s čím ve svých plánech nepočítala. Její táta ji nikdy v životě neuhodil. Matka ji občas plácla, ale otec na ni nikdy ruku nevztáhl. Proto ji facka, kterou právě dostala, naprosto vyvedla z míry. Šokem zalapala po vzduchu otevřenou pusou jako kapr. Necítila bolest ani leknutí, jen překvapení. Přitom to byla facka jako dům. Na levé tváři jí už začínaly nabíhat otisky pěti prstů tátovy pravé ruky.

Otec zůstal stát před ní, ruku pomalu spustil dolů, zjevně byl stejně překvapený jako ona.

„Tuhle facku sis, drahá dcero, opravdu zasloužila,“ konstatoval.

Už se zklidnil, neřval, dokázal mluvit s lehlou ironií jako obvykle.

„Nikdy jsem si nemyslel, že tě někdy uhodím, ale nelituju toho. Nestůj tady, jdi si dát do kuchyně na tvář pytlík s ledem, ať ti nezmodrá. Pak za mnou přijď do pracovny, pokusíme se dohodnout.“

Za půl hodiny, to už seděla v relativním klidu s otcem v jeho velmi účelně zařízené pracovně, Johana s údivem pozorovala, jak se jí třesou ruce. Pak se podívala na otcovu sklenici koňaku. Taky se pohybovala. Krátký, ale intenzivní boj si na obou soupeřích vybral svou daň.

„No dobře,“ začal otec. „Jsem ochoten připustit, že facka nic nevyřešila, i když mi hodně ulevila. Jsi tvrdohlavá koza, ale odmaturovat musíš. Budeme to tedy brát obchodně. Když odmaturuješ s vyznamenáním, pustím tě do Itálie za tím podivným chlapem na dva měsíce, když odmaturuješ bez vyznamenání tak na měsíc. Žádná maturation, žádná Itálie, rozumíš mi?“

„Dokonale,“ přikývla Johana. „Naprosto souhlasím. Jen se tě chci ještě zeptat, když si do měsíce zlepším prospěch na loňskou úroveň, zaplatíš mi učitelku italštiny?“

Otec se nerozmýšlel ani okamžik.

„Jistě, vždycky jsem ochotně zaplatil všechno, co jsi se přála učit. Zaplatím i italštinu. Učitelku si najdeš sama?“

Johana přikývla.

„Dobře, za měsíc zajdu do školy, jestli bude všechno v pořádku, můžeš začít s intenzivní italštinou. Na učitelce nešetři, cokoli se dostane do té tvé paličaté tvrdé lebky, je vítězství člověka nad hmotou, na důvodech nezáleží. Najdi si nějakou dobrou, ať to má nějaký smysl.“

Johana znovu přikývla. Začala se dokonce malinko usmívat. Vlastně celá její pečlivě naplánovaná akce probíhá přesně podle programu. Jen s tou fackou jaksi nepočítala.

Otec se na ni zkoumavě díval, znal svůj poklad dostatečně, aby v něm hlodal stín podezření. Podezíral svou milovanou dcerušku z rafinovaně připraveného vydírání, ale nehodlal si nic ověřovat. Pokud má pravdu, tím lépe. Školní prospěch se upraví se zázračnou rychlostí, o tom nepochyboval. Ostatně jeho dceři už osmnáct bylo, po maturitě jí bude devatenáct, násilím ji doma stejně neudrží. Pokrčil v duchu rameny, navenek udržel nehybný obličej, každá bitva se vyhrát nedá. Takový mazaný mrňavý spratek, a jak důstojný soupeř se z ní vyklubal.

Otec natáhl k dceři pravici.

„Mír a maturita?“ zeptal se už klidně.

„Mír a maturita!“ vykřikla Johana šťastně a vrhla se mu do náručí.

Posadil si ji na klín, jak to dělával, když byla malá. Políbil ji na oteklou tvářičku, kde modraly otisky jeho prstů a přitiskl ji k sobě.

„Strašně jsi mi vyrostla, ty moje malá holčičko,“ povzdechl si a přivinul ji k sobě ještě silněji. „Škoda, že se s tím nedá nic dělat.“

Johaně skutečně nedělalo problémy dohnat školní prospěch. Při své pečlivě připravované intrice počítala s nutným prudkým zlepšením prospěchu. Nebyla hloupá, nedělala si iluze, že se může látku za čtvrt roku naučit za týden, proto nic nezanedbala. Jen ve svých profesorech budovala určitý dojem. Do týdne od vítězství nad otcem se nechala přezkoušet ze všech předmětů kromě tělocviku. Už za čtrnáct dní poslala otce do školy, kde všichni nadšeně komentovali nenadálou změnu situace. Za další tři dny začala naplno s itaštinou. Johana dokázala být nesmírně pracovitá, když o to stála.

Teď stála v hale, objímala svou šťastnou matku a radovala se společně s ní. Někde v zastrčeném koutečku dušičky se malinko, ale opravdu jen malinko styděla.

„Až se vrátí táta,“ promluvila po chvíli maminka a měkce se vyprostila z dceřina obětí, „udělám nám všem dobrou večeři. Dáme si i láhev vína, dneska máme co oslavovat.“

„My nepůjdeme do Bazaarů?“ podívala se Johana do tčene.

Léta bylo rodinnou tradicí slavit svátky dobrým jídlem v restauraci Bazaar Restaurant v Nerudově ulici. Bazaar proslul středomořskou kuchyní a večerním programem. Ceny sice odpovídaly dobré adrese i skvělé kuchyni, ale nad tím se otec nikdy nepozastavoval. Johana zvláště milovala česnekové buchtičky, které tady podávali jako přílohu k předkrmům.

„Dneska ne, Johanko, půjdeme tam zítra. Přijede Helena, oslavíme zároveň tvou maturitu i její uzavřený desátý semestr medicíny. Dva večery v jedné hospodě, to by byla otrava.“

„Helena opravdu přijede už zítra?“ opakovala Johana nevěřicně.

V předmaturitním shonu na návštěvu nepříliš milované sestřenice úplně zapomněla. Její vztah ke krásné sestřenici Heleně byl dost rozpolcený. Helena je sice hezká, dobře oblečená, veselá, vtipná. Na druhé straně dává Johaně příliš najevo, že ona si na svou parádu musí vydělat. Ohání se vysokou, jako by byla první a jediná, kdo kdy studoval. Na svých necelých pětadvacet se prostě chová úplně nemožně. Dokonce měla nedávno tu drzost, že jí uspořádala kázání o odpovědnosti. No to zase bude večer plný zábavy!

Johanu navíc hrozně zlobilo, že její otec má Helenu rád, dává jí dárky, občas jí i věnuje nějaké peníze. Helena je sice dcera jeho bratra, ale Johana nad rodinou obyčejného inženýra, žijícího v panelákovém třípokojáku v Luhačovicích odjakživa ohrnovala nos. Její otec se má věnovat hlavně jí. Tátovo tradiční oceňování Heleniných studijních úspěchů ji strašlivě vytáčelo.

Co je, sakra, tak úžasného na tom, že Helena dokázala rok pracovat jako sestra, když ji na medicínu nevzali hned napoprvé, a pak jít ke zkouškám znova? Ona by to přece taky snadno dokázala, kdyby chtěla. Jenže ona nechce. Maturita jí naprosto stačí. Život má být taky legrace, ne jen škola a dřina.

„Ano, přijede do Prahy asi už ráno, ale k nám dorazí nejdříve ve tři,“ přisvědčila matka. „Má v Praze nějaké vyřizování. A chovej se k ní slušně, posledně jsi byla naprosto nemožná, každý nemůže mít tak bohatého otce jako ty.“

Johana pohodila hlavou, matčiny připomínky po ní sjely bez povšimnutí.

„Kdy se vrátí táta?“ zajímala se, aby se matka v rozhovoru už nevracela k sestřenici. Stačí, že tu bude Helena strašit od zítřka. „A co bude k večeri?“

„Všechno, co máš ráda, miláčku,“ pohladila ji matka úsměvem. „Je to přece tvůj slavný večer. Táta by se měl taky vrátit brzo, nedělej si starosti, dneska bude určitě spěchat domů. Jestli chceš, pozvi k večeři Sáru, ta už taky odmaturovala?“

„Už včera.“

Johana se při možnosti pozvat svou nejlepší kamarádku zase dostala do dobré nálady.

„Na samé jedničky, jak jinak.“

„Nám tvoje maturita s vyznamenáním bohatě stačí,“ odušila matka s ulehčením. „Jdu chystat večeři, přijď mi říct, jestli mám počítat i se Sárrou.“

„Už jí běžím volat, mami,“ ujistila Johana matku a rozběhla se k telefonu.

Johanu nikdy nenapadlo pozastavovat se nad tím, jak je její nejlepší kamarádka Sára vlastně podobná nepřilíš milované sestřenici Heleně. Ne fyzicky ovšem. Kromě téměř shodné výšky okolo sto šedesáti centimetrů neměly obě dívky společného nic, snad jen podobnou barvu vlasů. Helena byla drobounká štíhlounká panenka na hraní, sytě kaštanové dlouhé vlasy se jí přirozeně vlnily po zádech a házely na slunci vášnivé odlesky. Mužům se líbila, vzbuzovala v nich touhu chránit ji a hýčkat. To Helenu nepřičetně zlobilo, chtěla být obdivovaná spíš pro svůj intelekt, pro to, co dokázala a ještě dokáže, ne jen pro pouhý vzhled.

Sára vážila téměř o polovinu víc než Helena. Měla velká pevná prsa, poměrně útlý pas a pevný zadek s oblými boky. Jejím otcem byl Arab, zanechal dceři nádherné planoucí oči, klasicky krásnou tvář, smutek a touhu poznat druhou polovinu příbuzenstva. S kluky měla smůlu. Částečně za to mohly i její nesmírné komplexy. Občas si posteskla, že se narodila ve špatných časech, v době, která obdivuje vyžáblé typy, to skutečně neměla snadné.

Zato povahově si byly obě dívky blízké. Obě byly pracovitě, cílevědomé. Johana si dávala dobrý pozor, aby je neseznámila. To, co vyčítala Heleně, ji kupodivu přitahovalo k Sáře. Navíc Sára i Helena byly v Johaniných očích lehce prudérní. Ani jedna by se s nikým nevyspala jen proto, aby si vyzkoušela, jaké to je, tak jak to provedla Johana. Nejvíc asi Johana obdivovala na Sáře její vrozenou laskavost. Sára každého dokázala pochopit a omluvit. Byla přirozeným advokátem slabých a raněných. Na to Johana nikdy neměla dost trpělivosti. I proto se se Sárou tak dokonale doplňovaly.

„Ty vždycky vymyslíš nějakou pitomost,“ říkával už v prvních měsících na gymnáziu, tedy v samém počátku jejich známosti, Johanin otec. „Provedeš ji, pak příběhne Sára, vytáhne tě z průšvihů a ještě tě polituje, jakou jsi zase měla smůlu.“

Johana se připravovala na maturitu společně se Sárou ve vile její babičky, světově proslulé malířky. Sáru prostě měli Johanini rodiče opravdu rádi. A to se k nim naštěstí nedonesla ani čtvrtina případů, kdy Sára Johaně pomohla.

Máma se skutečně významem. Slavnostní večere byla náramná.

Sára dorazila dřív než pan Král. Pomohla Johaně prostříit v jídelně. Dívky pracovaly podle pokynů Johaniny matky. Pokřikovala na ně z kuchyně, odkud se nemohla hnout ani na vteřinu. Obě mladé dámy prostřely slavnostně stůl. Rozložily dekorativně talíře ze starožitného porcelánu, připravily stříbrné příbory, nastrkaly svíčky do nádherného svícnu. Jen křišťálové sklenice nachystat nemohly. Nikdo netušil, jakou úžasnou láhev přinese Johanin otec. Pan Král vínu skutečně rozuměl, proto ho nakupoval i přinášel vždycky sám. Navíc měl ve sklepě slušnou vinotéku, kdyby se mu nepodařilo sehnat nic vhodného pro tak slavnostní chvíli.

Pan Král dorazil do domu provoněnému výbornou večeří a naplněnému třemi usměvavými ženami. S tím vším počítal. Johanina otece jen tak něco nevyvedlo z míry, snad proto dokázal přežít i společný život se svou milovanou dcerou a nezešedivět předčasně. Manželce i každé z dívek přinesl růži. Manželce rudou, dívkám daroval růže bílé. Každou bez rozdílu políbil na tvář. Sára radostí zrůžověla. Sama otce neměla a moc jí chyběl.

Pak si vyžádal chvíli ticha. Za plné pozornosti nadšených diváků vylovil z kožené tašky dvě láhve.

„Dnes budeme pít pravé šampaňské,“ zahlaholil ve-sele. „Tak slavnostní příležitost nebývá často, vid' maminko?“

Jeho žena jen přikývla, oči se jí dojatě zaleskly.

Pak táta přistoupil k Johaně.

„Blahopřeju ti,“ řekl vážně a podíval se jí pevně do očí. „Bylo to s vyznamenáním vid'?“

„Ano,“ přisvědčila Johana stejně vážně.

„Já to věděl,“ zasténal najednou otec komicky. „Itálie tedy na dva měsíce, já tušil, pusinko, že to tak dopadne. Přijď zítra za mnou do firmy, domluvíme termín a objednáme ti letenky. Zatím mám pro tebe i Sáru jen malou pozornost.“

Pan Král znovu sáhl do tašky a vylovil dva malinkaté balíčky. Spravedlivě dívky podělil.

Chvíli se ozývalo jen netrpělivé šubání papíru. Děvčata roztrhla obal téměř současně. Každá objevila malou same-tovou krabičku, uvnitř se třpytil tenký zlatý řetízek s přívěskem ve tvaru stočeného pergamenu.

„Na tom svitku je vaše maturitní vysvědčení,“ prohlásil dárce s úsměvem.

Od Johany dostal za přání i dárek pusy.

„Je to hezké, díky tati.“

„Já si přece nemůžu od vás brát dárky.“

Sára se trochu ostýchala. Pár laskavých slov pana Krále ji ale rychle přesvědčilo. K večeři si už sedaly obě dívky s novým řetízkem na krku.

Večeře se skutečně vydařila. Když vypili i druhou láhev a na stole zbyly jen prázdné talíře, šla Johana vyprovodit Sáru. V téhle části Vinohrad se dívky žádných násilníků nebály. Tady ještě vládl klid a bezpečí.

Další den se Johana skutečně vypravila k otci do firmy. Přesně podle jejího odhadu tam táta nebyl. Pan inženýr Král, významný pražský podnikatel, mohl snadno konkurovat hrdinům pohádky Ať žijí duchové. Od pondělí do pátku byl prakticky nedosažitelný, objevoval se všude a nikde. Johana si ho ani nedovedla představit bez mobilu v ruce. Jeho program organizovala postarší, přísně strohá paní Kleinová. Dokonalá sekretářka vždy věděla o každém kroku svého rozběhaného šéfa, ovládala jeho pracovní život despoticky, ale funkčně. Dnes vítala Johanku úsměvem.

„Blahopřeju ti k maturitě, Johanko,“ popřála ji hned u dveří.

Paní Kleinová znala Johanu od dětství a určitě se k ní nehodlala chovat s nějakou zvláštní servilitou.

„Díky, paní Kleinová, je tu táta?“

„Bohužel musel odejít, ale nechal mi přesné instrukce,“ pokračovala paní Kleinová rychle, když viděla obrovské zklamání v Johanině tváři. „Nic se neboj, všechno zařídíme.“

Zařídily, lépe řečeno všechno během pouhé půl hodiny zařídila paní Kleinová. Letenky s Alitalia do Říma pro její organizační talent nebyly žádným problémem. Obratem ruky našla vhodný termín, rezervovala cestu tam i zpátky, zaplatila za ně telefonickým bankovním převodem z otceva osobního konta. Johana se ani nepozastavila nad tím,

že má paní Kleinová k tak osobním věcem přístup. Spíš se občas divila, že tátovi neprohlíží po koupání uší a krk, jestli si je pořádně umyl. Paní Kleinová byla duší otcova podniku. Paní Kleinové máma kupovala vánoční dárky a posílaly se jí pohledy z dovolené.

„Je to všechno?“ zeptala se paní Kleinová, když vyřídila požadované. „Nikam jinam už letět nechceš?“

Johana zavrtěla hlavou. „Děkuji, tohle mi úplně stačí.“

„Tak fajn, dojdi si pro pas a vyzvedni si letenky na Václaváku, víš kde?“

Johana opět přikývla.

„Skvělé,“ pochválila ji paní Kleinová stroze. „Měj se tam hezky.“

Tím byla Johana propuštěna, mohla jít vykonat rozkazy. Za dvě hodiny už držela vytoužené letenky v rukách. Prvního července přiletí v šest večer do Říma. Dřív než se objevila sestřenice Helena, stihla o tom napsat Paolovi obsáhlý e-mail.

Helena přijela ve tři odpoledne, dochvilná jako vždycky. Johana přemýšlela, proč se vlaky, autobusy, letadla, ve kterých sedí Helena, nikdy nezpозdí. Asi na to nemají odvahu, usoudila. Představa, jak se vlak třese od kol lokomotivy, aby se náhodou nezpозdil, když veze slečnu Helenu, ji rozesmála. Dokázala jít sestřenici přivítat v přijatelném rozmaru. U dveří ji už předešla matka.

„Vítám tě, Helenko,“ šveholila už u dveří radostně, „měla jsi hezkou cestu?“

„Ahoj, Heleno.“ Johanin tichý pozdrav téměř zanikl.

„Díky, teto Jano, ušlo to.“

„Jdeš rovnou z vlaku, holčičko, nebo jsi už v Praze od rána?“ ptala se matka zvědavě při pohledu na úpravnou postavičku své neteře. Helena vypadala čistě a svěže, jako by měla za sebou jen krátkou procházku.

„Už od rána, teto. Nesla jsem pasy celého zájezdu na thajské velvyslanectví. Zítřka si pro mě zase půjdu. Za čtrnáct dní odlétám na měsíc do Thajska s celou skupinou turistů jako průvodkyně.“

„To je úžasně zajímavé, odnes si věci do pokoje a přijď mi o tom povídat, připravím ti zatím lehkou svačinu. Večer půjdeme na večeri do Bazaarů. Johana tam chodí ráda, byla jsi tam už?“

„Na všechny otázky ano, teto Jano,“ smála se Helena „Věci si odnesu do pokoje, svačinu si dám ráda, povídat ti přijdu a v Bazaarů jsem byla s vámi posledně, je to tam opravdu hezké.“

Johana pomohla Heleně s cestovní taškou do pokoje. Nebyla těžká, Helena jezdila vždycky nalahko.

„Jak jsi odmaturovala?“ vyzvíдалa sestřenice. „Povídej, co sis vytáhla za otázky?“

„Ale šlo to,“ mávla rukou Johana, které se průběh maturity nechtělo s Helenou rozebírat. „Zapotila jsem se jenom v češtině, prokletí básníci mi proklatě zatopili, nečekala jsem, že dostanu zrovna je.“

„A jinak?“

„Naprostá pohoda, Helo, naprostá pohoda, mám to s vyznamenáním. Jedu do Itálie na dva měsíce.“

Johana se mohla klidně chlubit. V celé rodině nezůstal nikdo, kdo by její úmluvu s otcem neznal.

„Nebojíš se? Vždyť toho kluka vůbec neznáš?“

Helena byla vždy nevhodně starostlivá.

„Nejsi moje chuťva, drahá moudrá sestřenice, znám ho přesně tolik, kolik potřebuju,“ utrhla se na ni Johana ostře. „Neměj o mě zbytečnou péči, šetři si ji pro své turisty.“

„Nemusíš se hned vztekat, když se mi nezdá geniální každá blbina, kterou vymyslíš,“ odbyla ji Helena mávnutím ruky. „Vyříd' matce, že přijdu hned, jen co se trošičku opláchnu.“

Helena dokázala elegantně ukončit každý rozhovor dřív, než přerostl v otevřené střetnutí. Johana se s tím setkala už dřív, dost své sestřenici tuhle vlastnost záviděla.

Seběhla dolů ze schodů. Snažila se uklidnit, aby matka nepoznala, jak ji Helena zase dokázala vytočit. Co je to za blbost, pochybovat o tom, jestli zná svého Paola dost. Copak se nemilují!? Copak si nepíšíou aspoň dvakrát týdně!? Ta teda má starosti! A to ještě není tak stará. Johana v duchu Helenu důkladně znectila. Za matkou přišla už klidná.

„Helena se vysprchuje a přijde dolů.“ oznamovala spíš míse meruněk, která ji zaujala, než matce.

„Johano, nebuď jak malá a nech něco Heleně, je to náš host,“ okřikla ji matka, když se Johana začala voňavými lákavě zbarvenými plody cpát.

„No jo,“ vzdychla Johana otráveně, ale meruňky nepustila, „vždyť jí ještě zbude.“

„Ty máš vážně rozum jak dvouletá,“ matka jí sebrala mísu a přerovnála zbylé meruňky. „Kdy ty už dospěješ?“

„Co by sis, maminečko, počala s dospělou a rozumnou dcerou?“ vyzvíдалa Johana pokrytecky a přitom si matku udobřovala polibky a mazlením. „Vždyť by ses neměla s kým zlobit?“

„Bože, bože,“ vzdychla si matka. „Až ty dostaneš rozum, to si všichni oddychneme!“

Helena přiběhla za chvíličku. Matka jí dala svačinu, ale ze slíbeného povídání nic nebylo, na Heleně začala být po jídle vidět únava.

„Běž si odpočinout, Heleno,“ poslala ji matka za chvíli.

„My půjdeme taky, ať jsme večer svěží. Manžel se vrátí kolem páté, do té doby, dívky, máte rozchod. V pět vás čekám obě už upravené a připravené.“

Bylo to rozumné rozhodnutí. Helena i Johana ho upslechly bez reptání. Když přišel domů otec, našel všechny tři dámy připravené k odchodu.

„Ahoj miláčku,“ pozdravil manželku polibkem.
„Heleno, ty jsi čím dál hezčí,“ přivítal se s neteří a pak objal dceru kolem ramen.

„Jste připravené, dámy?“

Všechny přítomné přisvědčily.

„No to jsem rád,“ usmál se otec, „na nikoho nebudeme čekat, taxík přijede za deset minut. Dneska neřídím, chci si večer užít stejně jako vy.“

„Tak se běž rychle převléknout, ať nakonec nečekáme na tebe,“ vyhnala ho matka z místnosti. „Deset minut není moc.“

Nakonec to otec stihl jen tak tak. Manželka mu nakonec musela zavázat kravatu, Johana přinést černé boty a Helena hlídala u okna, jestli taxík už přijel. Nakonec na ně auto čekalo jen pár minut.

Do Bazaaru chodila ráda nejen Johana, líbilo se v něm všem. Hezká černoška, která tady pracovala jako servírka a mluvila báječně česky, je všechny uvedla k objednanému stolu. Počkala, až se usadí, přinesla každému jídelní lístek, zapálila svíčky, zeptala se na přání.

Táta objednal pro všechny dobré francouzské suché bílé víno. Dál už si každý člen společnosti vybíral z jídelníčku to, co ho zaujalo. Nad prostřeným stolem plným chutí, barev i vůní přišel čas na povídání. Johana se z počátku hovoru neúčastnila, příliš ji zaujalo její milované jídlo. Chobotničky nakládané v olivovém oleji s kořením, nakrájené na tenké plátky a podávané vychlazené s ještě teplými slanými česnekovými buchtíčkami, zdejší vyhlášený předkrm.

„Heleno, ty už máš uzavřený semestr i ročník?“ zajímal se pan Král.

„Ano, strýčku,“ přisvědčila Helena.

Chvilinku se s odpovědí opozdila, protože nechtěla mluvit s plnou pusou. Její předkrm, umělecky naaranžovaná zvěřinová paštika, byla krásná na pohled, chuť i vůni.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading

.